

prebiraje v rokah debele, lesene jagode molka in vpletaje „za verne duše“ in „za rajnega“.

Drugega človeka ni pri sprevodu.

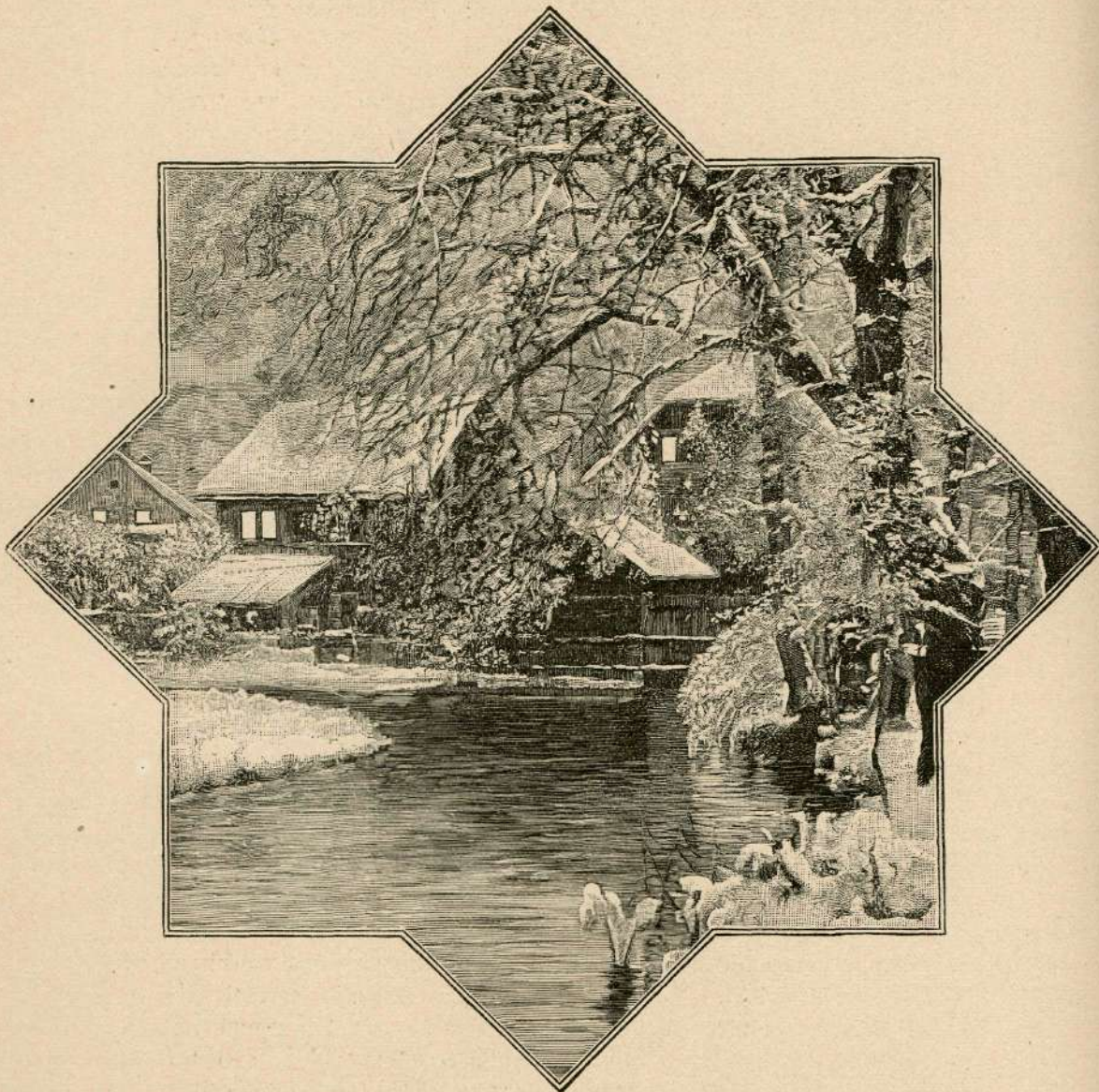
Ko stopi zadnja dvojica čez prag, zapre za njo vratar visoka vrata in jih rožljaje zaklene.

„De profundis clamavi ad te, Domine — — — Requiem aeternam dona ei, Domine!“ — — —

Mimo pa drčé kočije, stopa gospoda.

Siromakova zadnja pot . . .

Zdajci zabučí veliki zvon. Izza vogla ceste zavije drug sprevod. Pred njim vpije mestni

Božična pokrajina.

Sprevod je na cesti, kjer je vrišč in hrušč — — —

Hitro se pomika ob zidu proti pokopališču. Noben zvon ne zvoni, le stari duhovnik moli poluglasno iz črne knjižice:

stražnik in maha voznikom, naj obstanejo in se umaknejo. Ljudstvo postaja in se obrača na sredo ceste, tako da sta kmalu oba pristranska tlaka polna gledavcev. Veže hiš se polnijo, okna se odpirajo.